

[Udenrigsministeren.]

ikke noget som helst imod, og det ærede Medlem Hr. Stærmose kan sige, at han kunde have gjort det meget, meget bedre — hvad kunde det ærede Medlem overhovedet ikke have gjort bedre? —, det har jeg heller ikke det fjerneste imod, men jeg hævder; man maa dømme ud fra, at jeg handlede paa den og den Baggrund. Jeg synes, det vilde have været en stor Fejl at sprænge Regeringen, nøjsommeligt opbygget som den var, den 8. Juli, for ingen vidste, hvad der var kommet i Stedet.

Ja, her har jeg givet min Forklaring med Hensyn til den 8. Juli. Til det ærede Medlem Hr. Stærmose — og jeg tager det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen med —, vil jeg ogsaa sige, at disse Forhold er nu ikke saa lige til at skildre, og hos mange af dem, der har siddet paa Posterne, har der saamænd ikke været noget Dobbeltspil. Jeg skal ikke her tale Historie hele Tiden, men i den historiske Sandheds Interesse maa man vel med Hensyn til Antikominternpagten sige, at der var et Par Ministre, som straks var Tilhængere af, at man skulde slutte sig til den, og at Forhandlingerne — lad mig være varsom og sige — formede sig saadan, at der ikke kunde blive noget samlet Brud paa Antikominternpagten, saaledes at Folket saa, at de daværende 12 Ministre stod sammen. Saadan tror jeg, at jeg, uden at gaa nogen for nær, har Lov til at sige. Der vilde være sket forskellige Ting, hvoraf man kunde have set, at de 12 Ministre ikke stod sammen om at svare nej, og det var dette, der efter min Mening førte til, at man sagde ja, fordi man vilde have Brudet samlet. Man syntes, at naar vi skulde bryde, skulde det være med en samlet Front, fordi det vilde have en saa overmaade god Virkning ude i Befolkningen. Det er efter mit Skøn Sandheden om Antikominternpagten; saaledes var det og ikke anderledes.

Jeg vender tilbage til det ærede Medlem Hr. Stærmose, som sagde, at Udlandet havde ventet noget helt andet, forstod jeg, af Udenrigstjenesten og Forhandlingerne i Udenrigsministeriet efter Besættelsens Ophør. Jeg maa nok spørge det ærede Medlem, hvad Udlandet er. Er det det ærede Medlem? Det er muligt, at han har ventet det, men mon Foreign Office og State Department har tænkt: Hvad laver mon denne Christmas Møller, naar han nu kommer hjem? Jeg maa sige, at det tror jeg virkelig de har tænkt meget lidt over, og jeg har, saaledes som jeg tidligere har sagt det, undersøgt Forholdene, og jeg er fuldkommen over-

bevist om, at det ærede Medlem og andre har Uret, naar de beklager sig over de Udnævnelser, der er foregaaet, og hævder, at den Maade, hvorpaa de er sket, skulde have skadet Landet eller Landets Omdømme. Men for øvrigt kan jeg sige til det ærede Medlem Hr. Stærmose, der nu siger, at man maa haabe, at det gaar saa godt som muligt, at jeg synes, man maaske kunde føre dette videre til de ham særlig nærstaaende Kredse.

Det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen synes jo, at Samarbejdsudvalget var Tappen, hvorom det hele drejede sig. Det er jo saaledes, at man ser sig selv bedst. Jeg husker udmærket Samarbejdsudvalgets og ogsaa det ærede Medlems værdifulde Arbejde i det, og jeg mener, at Samarbejdsudvalget var en god Institution og gjorde megen Nytte, men jeg tror ikke, det vil være rigtigt at skildre det saaledes, at der var en voldsom Forskel mellem de egentlige politiske Ministre og Samarbejdsudvalget. Mon det egentlig ikke laa saaledes, at de egentlige politiske Ministre, Partiernes Repræsentanter i Ministeriet, og Samarbejdsudvalgets Medlemmer var meget, meget enige og saa ens paa Tingene i det store og hele, og at man ikke, saaledes som det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen vilde stille det op, kan sige, at Samarbejdsudvalget indtog en meget, meget bedre Stilling end Ministeriet? Det er efter mit Skøn Historieforskning. Jeg husker ikke Enkeltheder — jeg var heller ikke Medlem af Rigsdagen, men fulgte dog lidt med —; jeg ved ikke, om det ene eller det andet Spørgsmaal maaske ikke har været i Samarbejdsudvalget, men at lave et Skel mellem Samarbejdsudvalget og Hr. Oluf Pedersen paa den ene Side og de politiske Ministre paa den anden Side, det tror jeg ikke kan staa for en nærmere Prøvelse.

Hartvig Frisch: Maa jeg lige i Fortsættelse af det sidste, den højtærede Udenrigsminister her sagde, tilføje, at deri har han efter min Mening ganske Ret. Baade de Indlæg, vi her har hørt fra det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen, og hvad jeg ved min Hjemkomst fra De forenede Stater ved at gennemgaa hele den store Bunke af Aviser har læst af fortrinlige Indlæg af det ærede Medlem, vurderer jeg højt — jeg synes nemlig, at det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen paa en udmærket Maade under vanskelige Forhold har talt et Sprog, som vi trængte til herhjemme —, men jeg maa alligevel sige, at den sidste Paastand, den, den højtærede